

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. zmienionego w dniu 25 lutego 2023 r. rozporządzeniem Rady (UE) 2022/330 (Dz.U. L 51/1) poprzez dodanie nowego kryterium umożliwiającego nałożenie sankcji na „wiodących przedsiębiorców lub osoby prawne, podmioty lub organy zaangażowane w sektorach gospodarczych zapewniających istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej (...)” w zakresie w jakim dotyczy ono skarżące;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. (Dz.U. L 50/1) poprzez dodanie nowego kryterium umożliwiającego nałożenie sankcji na „wiodących przedsiębiorców lub os[oby] prawn[e], podmiot[y] lub organ[y] zaangażowan[e] w sektorach gospodarczych zapewniających istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej (...)” w zakresie w jakim dotyczy ona skarżące;
- stwierdzenie nieważności aktów utrzymujących w zakresie w jakim dotyczą one skarżące;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia. Rada nie przedstawiła żadnego zarzutu indywidualnego, szczególnego i konkretnego umożliwiającego zakwalifikowanie skarżącej według kryterium jakie zostało zastosowane, mianowicie, kryterium umożliwiające nałożenie sankcji na „podmioty [...] zaangażowane w sektorach gospodarczych zapewniających istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej”
2. Zarzut drugi dotyczący błędu w ocenie. Skarżąca podnosi, że uzasadnienie zawiera błędne twierdzenia i że materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia stanu faktycznego uzasadniającego sankcję. Następnie, dowód wniesienia istotnego wkładu do zasobów rządu Federacji Rosyjskiej nie został wykazany. Ponadto, Rada powołuje się na nieaktualne okoliczności.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy. Materiał dowodowy Rady wskazuje, że przy użyciu tych środków nałożono sankcję na osobę fizyczną, będącą osobą trzecią, a ogólnie rzecz biorąc, że środki mają na celu sankcjonowanie aktywów rosyjskich w Europie nie zaś skarżącą.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności z powodu nieproporcjonalnego wpływu na osoby trzecie i brak możliwości aby sankcje zrealizowały cel rozporządzenia 269/2014.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji z powodu nieproporcjonalnego wpływu na osoby trzecie i brak możliwości aby sankcje zrealizowały cel rozporządzenia 269/2014.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenie w nadmiernym stopniu praw podstawowych a w szczególności prawa własności.
7. Zarzut siódmy dotyczący możliwości przyjęcia innych, mniej restrykcyjnych środków, w stosunku środków przyjętych w niniejszej sprawie.
8. Zarzut ósmy dotyczący zarzutu niezgodności z prawem kryteriów odnoszących się do podmiotu dodanego w art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia 269/2014. Skarżąca podnosi brak wystarczającego związku pomiędzy kryterium i zamierzonym celem a naruszeniem podstawowych zasad Unii, w szczególności zasady równości i niedyskryminacji.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2023 r. – Alfa-Bank/Rada

(Sprawa T-271/23)

(2023/C 235/86)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alfa-Bank JSC (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: adwokat B. Malmendier)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności pkt. 198 decyzji Rady (WPZiB) 2023/432 z dnia 25 lutego 2023 r. ⁽¹⁾, zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r.;
- Stwierdzenie nieważności pkt. 198 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2023/429 z dnia 25 lutego 2023 r. ⁽²⁾, wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r.;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnionego przez Radę błędu w ocenie okoliczności faktycznych, co skutkowało nieuzasadnionym zaklasyfikowaniem skarżącego jako osoby o szczególnej kategorii, obejmującej – „wiodących przedsiębiorców lub osoby prawne, podmioty lub organy zaangażowane w sektorach gospodarczych zapewniających istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej odpowiedzialnemu za aneksję Krymu i destabilizację Ukrainy oraz osoby fizyczne i prawne, podmioty lub organy powiązane z nimi”
2. Zarzut drugi dotyczący braku podstaw prawnych, w oparciu o które Rada mogłaby nałożyć gospodarcze środki ograniczające na skarżącego, jego „wspólników” i klientów.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieposiadania przez Radę kompletnych, wiarygodnych i wystarczających dowodów uzasadniających zastosowanie środków ograniczających w stosunku do skarżącego i związanych z nim podmiotów.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i naruszenia praw podstawowych, w szczególności prawa własności, swobody wykonywania działalności gospodarczej lub handlowej i prawa do poszanowania dobrego imienia.
5. Zarzut piąty dotyczący braku dowodów istnienia prawnych wspólników, a także znaczenia i rodzaju relacji pomiędzy skarżącym a wspólnikami.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez Radę równowagi pomiędzy celem sankcji polityki zagranicznej a ograniczeniem praw gospodarczych skarżącego i w rezultacie przyczynienie się do zubożenia społeczeństwa Rosyjskiej Federacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2023/432 z dnia 25 lutego 2023 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2023 LI 59, s. 437).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2023/429 z dnia 25 lutego 2023 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2023 LI 59, s. 278).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2023 r. – Karadeniz/EUIPO – Cakmakci (Acapulco)

(Sprawa T-274/24)

(2023/C 235/87)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Taha Karadeniz (Dinslaken, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Schmidt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ayhan Cakmakci (Bochum, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca